

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Lvdovici Molinæ, E Societate Iesv Theologiæ Doctoris, &
Professoris, Commentaria, In primam D. Thomæ partem**

Molina, Luis de

Lugduni, 1622

Vtrum in Deo idem sit essentia & esse. artic. 4. disput. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73915)

diuina res est singularis communis tribus personis, ita etiam, hic Deus, sit singulare quoddam absolutum atque subsistens, tribus personis commune, pro quo vocabula, Deus, & hic Deus, immediatè supponant, & mediatè pro suppositis diuinis: eam tamen disputationem ad tractationem de sanctissima Trinitate referuamus.

ARTICVLVS IV.

Verum in Deo sit idem essentia, & esse.

DISPVATIO I.

Conclusio.

Existencia & essentia in Deo idem.

CONCLUSIO est. In Deo idem sunt essentia & esse existentia. Hæc est de fide, definita cap. Firmiter, de summa Trinitate & fide Catholica, ubi statutum est, Deum simpliciter esse omnino. Quare compositio, aut quasi compositio existentia & essentia nullo modo est in eo admittenda. Probatur etiam ex illo Exodi 3. ubi percontanti Moyse, si dixerint, quod est nomen eius? quid dicam eis? Respondit Dominus, Ego sum, qui sum. Sic dices filiis Israel, qui est, misit me ad vos. Cum autem nomina imponantur ad significandas essentias rerum, si Deus illud esse suum peculiare nomen restatur, manifestè docet, suum esse existentia, esse suam essentiam: id quod notauit Diuus Thomas 1. contra gentes cap. 22.

Ratione etiam naturali probatur primò. Quoniam: quicquid est in aliqua re; & nec est ipsamet rei essentia, nec quippiam intrinsecum essentia, utique vel ab essentia fluit, ut vis ridèdi de essentia hominis, vel ab aliquo externo agente est effectum: sed esse existentia diuinum, neque est effectum ab externo efficiente: aliàs Deus non esset prima causa, cuius oppositum artic. 3. quæst. præcedèris demonstratum est: neque potest fluere ab essentia diuina: quoniam ut aliquid ab alio fluat, necessarium est, ut id, à quo fluit, præexistat: quare cum vnumquodque formaliter existat per suam existentiam, certè si existentia alicuius flueret ab ipsius essentia, talis essentia existeret, antequàm existeret, quod implicat contradictionem: sit ergo, ut in Deo idem omnino sint essentia atque existentia diuina.

Existentiam de nullius rei essentia fluere posse, tanquam illius passionem demonstratur.

Essentia creata an necessariò existant.

Hac ratione apertè demonstratur, nullius rei existentiam fluere posse ab essentia tanquam aliquam proprietatem, quæ necessariò essentia competat, sed omnem rem, vel per suam essentiam formaliter existere, ita ut de intima ratione rei, cuius est talis essentia, sit existere, vel existentia non sit de ratione essentia, non fluere ab essentia, sed esse ab aliquo externo efficiente collatam essentia ipsius rei. Quare cum causa prima liberè agat: sit, ut nullum ens creatum eum ea comparatum necessariò existat, sed contingens sit esse & non esse. Postquam verò creatura à prima causa liberè producta sunt, multa eorum ad solas causas naturales relata necessaria sunt, illa scilicet, quæ causas naturales non habet, à quibus corrumpantur: qualia sunt cæli, anima rationalis, angeli, & similia: quæ proinde postquam semel in rerum natura sunt, necessaria dicuntur, non solum necessitati naturali, sed etiam simpliciter, si ad causas naturales dumtaxat attendamus. Ex eadem ratione habes, primam causam non solum habere esse ex se, sed etiam esse essentialiter suum esse existentia: atque ob eam causam à sua essentia habere ita necessariò esse, ut neque potuerit, neque possit non esse. Habes etiam omne ens, de cuius intima

ratione essentiali non est existerè, esse necessariò productum ab alio, ut sunt cætera: entia, quæ existentiam habent.

Secundò probatur eadem conclusio, quoniam cum existentia sit actualitas cuiusque rei, per quam scilicet formaliter actu existit, utique in quacumque re existentia distinguitur aliquo modo ex natura rei ab essentia y comparatur ad talem essentiam tanquam actus ad potentiam: sed in Deo nihil est, quod talis potentia rationem habeat: cum ipse sit primus actus, atque ad eò purus: alioquin quod denudaretur à potentia illi permixta, esset actus prior: ergo in Deo existentia nullo modo ex natura rei ab essentia distinguitur. Tertiam rationem, si placet, apud Diuum Thomam legito.

Secundo loco in hunc modum argumentatur Diuus Thomas. De Deo possumus scire an sit: non possumus autem scire quid sit: ergo non est idè esse Dei, & quod quid est eius, siue quidditas vel natura. Ad hoc argumentum accommodatis fortè respondemus, quòd de Deo scire possumus quòd sit in commune: non verò penetrando peculiarem modum esse diuini. Concessa ergo maiori & minori iuxta primum distinctionis membrum, neganda est consequentia. Iuxta secundum verò membrum neganda est maior: in quo veram eam esse oportebat, ut ex ea & minori colligeretur rectè conclusio.

Secundum D. Thomam argumentum.

Responsio.

DISPVATIO II.

Verum in rebus creatis existentia ab essentia distinguatur.

VRANDUS in 1. dist. 8. quæst. 2. Gabriel in 3. dist. 6. q. 2. Aureolus apud Capreolum in 1. d. 8. q. 1. & multi alij, quos ibidem refert Capreolus, in hac sententia, ut dicant, existentiam ex natura rei nò distingui in rebus creatis ab essentia rei, quæ existerè dicitur. Affirmant namque essentiam aliquam existerè, non esse aliud, quam eam esse actu talem essentiam: ut naturæ humanam existerè, non esse aliud, quam actu esse, haberève rationem naturæ humane, & non potentia tantum: hoc verò dicunt non esse aliud ab ipsa ratione, seu essentia naturæ humane in actu essentia: quod amplius in hunc modum explicant. Cum enim natura humana interdum sit potentia, & interdum actu, natura humana in potentia non est existentia, sicut neque est actu essentia naturæ humane, natura verò humana in actu, est existentia naturæ humane: eò quòd existentia naturæ humane non sit aliud ab essentia in actu essentia. Itaque sicut in Deo dicimus essentiam diuinam esse formaliter existentiam diuinam, ita hi admittunt in rebus creatis essentiam esse formaliter suam existentiam: attamen cum essentia diuina semper sit actu, & nunquam potentia, quod non conuenit rebus creatis, essentia diuina semper & necessariò existit, quod rebus creatis denegatum est.

Suadetur primò, quia ens & esse sunt idem formaliter: ergo essentia & existentia erunt etiam idem formaliter. Patet consequentia, quia quando ens concreta sunt idem formaliter abstracta etiam sunt idem formaliter: antecedens verò probatur, rum quia esse & ens solum differunt ut infinitiuum & participiuum, inter quæ tantum est differentia in modo significandi grammaticalium etiam quia ab esse dicitur ens: unde ens explicatur esse id, quod est.

Suadetur primò.

Secundò,